

พระราชบัญญัติ มอฟิน แด่ ไคกะอิน

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

พระบาท สมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล พระอัฐมรามาธิบดินทร พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระราชปรารภ ถึง การใช้มอฟิน แด่ ไคกะอิน ในชน บางจำพวก ยัง ชั่วครู่ แต่ความ รู้ว่า จะ มีคุณ มีโทษ ได้อย่างไร อาจ หตง นิยม ใช้พุ่ม เพื่อย เหลือ ขนาด เพื่อ ความ เพลินใจ ชั่ว กาล หนึ่ง เปน อาทิ พา ให้ ปราศ จาก ความ ผาสุก ใน ร่าง กาย ชั่ว กาล นาน ทั้ง นี้ ด้วย การ ชื้อ ขาย ให้ บัน มอฟิน แด่ ไคกะอิน ยัง ไม่ ได้ กำหนด แลวาง ระเบียบ ให้ อยู่ ใน ความ รักษา ของ รัฐบาล เพื่อ ถอน ปรน ให้ ใช้ เฉพาะ แต่ ดั่ง ซึ่ง เปน คุณ ประโยชน์ แก่ ชน ทัวไป จึง ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ตรา พระราชบัญญัติ ไว้ โดย บท มาตรา ดัง ต่อกัน นี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัติกำหนดระเบียบการค้าขายมอพีน แด
โคกระอิน พระพุทธศักราช ต้องพ้นสี่ร้อยห้าสิบหก ซึ่งตราไว้ ให้เรียกว่า
“พระราชบัญญัติมอพีน แดโคกระอิน พ.ศ. ๒๔๕๖”

แต่ให้ ใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พระ
พุทธศักราช ๒๔๕๖ เป็นต้นไป

บทวิเคราะห์ศัพท์

มาตรา ๒ ในพระราชบัญญัตินี้ คำว่า “มอพีน” นั้นให้ พึงเข้าใจ
ใจตลอดถึงมอเพีย แต่เกลือประกอบขึ้นจากมอเพีย แต่ที่ละลายเป็น
น้ำแล้ว

“โคกระอิน” นั้นให้ พึงเข้าใจตลอดถึงเกลือประกอบขึ้นจากโคกระอิน
แดโคกระอินที่ละลายเป็นน้ำแล้ว

พระราชบัญญัตินี้ให้ ใช้สำหรับมอพีน แดโคกระอินที่บริสุทธิ์ แดยาน้ำ
ขามะดีด แดของผสมชนิดอื่น ซึ่งมีมอพีน หรือโคกระอินผสมด้วย เว้น
ไว้แต่ของผสมจำพวกที่กล่าวไว้ในบัญญัติหมาย ค. แดบรรดาของ
ผสมชนิดอื่น ๆ ซึ่งนับว่าเป็นของที่ไม่ให้โทษแก่ผู้บริโภค ตามที่
เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย แดเสนาบดีกระทรวงนครบาล จะได้เพิ่มเติม
ลงในบัญญัติหมาย ค. แดประกาศในหนังสือราชกิจจานุเบกษาให้ทราบ
ต่อไป

ว่าด้วยใบอนุญาต

มาตรา ๓ ตั้งแต่วันที่ใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นต้นไป ห้ามมิให้ผู้ใด
ทำการค้าขายมอฝิ่นหรือโคเคอิน นอกจากบุคคลซึ่งรับหนังสือใบ
อนุญาตสำหรับให้ทำการค้าขายเช่นนั้นได้

มาตรา ๔ การออกหนังสือใบอนุญาตสำหรับให้ทำการค้าขายมอฝิ่น
แต่โคเคอินในมณฑลกรุงเทพฯ เป็นหน้าที่เสนาบดีกระทรวงนครบาล
ในมณฑลอื่น เป็นหน้าที่เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

มาตรา ๕ หนังสือใบอนุญาตสำหรับให้ทำการค้าขายมอฝิ่น แต่
โคเคอินฉบับหนึ่งให้มีกำหนดใช้ได้ไม่เกินกว่าสามวัน

มาตรา ๖ หนังสือใบอนุญาตที่ว่ามานี้ ให้ใช้ได้เฉพาะบุคคล
ที่มีชื่อในหนังสือใบอนุญาต แต่ในสถานที่ ๆ แจ้งใบอนุญาตนั้น
จะเปลี่ยนที่หรือโอนชื่อให้ผู้อื่นไปใช้ได้

ว่าด้วยการนำมอฝิ่นแต่โคเคอินเข้ามาจากต่างประเทศ

แต่การค้าขายมอฝิ่นแต่โคเคอิน

มาตรา ๗ ห้ามมิให้ผู้ใดที่มีใบรับหนังสือใบอนุญาตสำหรับให้ทำ
การค้าขายมอฝิ่นแต่โคเคอิน นำมอฝิ่นหรือโคเคอินเข้ามาในพระราช
อาณาเขตรหัสหรือมีขออย่างใดในสองอย่างนั้นไว้คราวหนึ่ง มีน้ำหนัก
เกินกว่า ๑ แกรม

มาตรา ๘ นอกจากที่จะได้รับอนุญาตพิเศษจากเสนาบดีกระทรวงนครบาล สำหรับมณฑลกรุง.ทพ.ฯ หรือจากเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย สำหรับมณฑลอื่น ๆ ห้ามมิให้ผู้ที่ได้รับหนังสือใบอนุญาตสำหรับให้ทำการค้าขาย มอพื้น แดโคกระอินช้อ หรือนำ มอพื้น เข้ามาใน พระราชอาณาจักร ในปีหนึ่ง เป็นจำนวน น้ำหนักเกินกว่า ร้อย แปต สิบ แกรม แดช้อ หรือนำโคกระอิน เข้ามาใน พระราชอาณาจักร ในปีหนึ่ง เป็นจำนวน น้ำหนักเกินกว่า ร้อย สิบ แกรม ในจำนวน น้ำหนักที่กำหนดไว้ นั้น ให้รวมทั้ง ส่วน มอพื้น หรือโคกระอิน ที่ผสม อยู่ใน ยาสูบ ยาเมตติ หรือ ของผสมชนิดอื่น ๆ ด้วย

มาตรา ๙ ห้ามมิให้ผู้ใดผู้หนึ่ง นำ มอพื้น หรือโคกระอิน เข้ามาใน พระราชอาณาจักร โดยทางอื่น นอกจากทาง ท่าศุลกากร กรุง.ทพ.ฯ แดท่าศุลกากร เมืองภูเก็ต ส่วนท่าเรือใน หัวเมืองอื่น ถ้าจะ อนุญาตให้ทำไต่ เป็น ท่า สำหรับ นำ มอพื้น หรือโคกระอิน เข้ามาได้ เสนาบดี กระทรวงพระคลังมหาสมบัติ จะประกาศใน ราชกิจจานุเบกษาให้ทราบต่อไป

มาตรา ๑๐ เมื่อได้ยื่น บานูชี สิ้นค้า ขาเข้า ใน การที่จะ ขอรับ มอพื้น แดโคกระอิน ที่ นำเข้ามาใน พระราชอาณาจักร ตามระเบียบ ของกรมศุลกากร แดเจ้าพนักงาน กรมศุลกากร ขอมรับ บานูชี นั้น เป็น ถูกต้อง แดแปลที่พอใจ ของเจ้าพนักงาน ว่า มอพื้น แดโคกระอิน ที่ นำเข้ามา นั้น ได้ปฏิบัติ ถูกต้อง ตาม พระราชบัญญัติ ทุกประการแล้ว ก็ ให้ ออก หนังสือ

ใบอนุญาตให้ชน มอพื้น แดโคกะอินให้แก่ผู้นำเข้ามา หนังสือใบอนุญาต
ชนนี้ ให้ผู้นำเข้ามาใช้เป็น คำนำใจ สำหรับ ชน ของ ที่ได้ผู้นำเข้ามา
ออกจาก ความ รักษา ของ เจ้าพนักงาน กรมศุลกากร ไปยัง ที่ ดำเนิน ของ
คน ตาม ซึ่งได้แจ้ง ไว้ ใน หนังสือใบอนุญาต นั้น ประการ หนึ่ง แต่ให้ผู้นำ
เข้ามาเก็บรักษาไว้สำหรับเป็น พยาน ว่าคน สัมควร จะมี ของ เช่น นั้น
ไว้ในที่ ดำเนิน ของ คน โดยชอบ ด้วย กฎหมาย อีก ประการ หนึ่ง

ว่าด้วย ใบอนุญาต

มาตรา ๑๑ ผู้ที่ได้รับหนังสือใบอนุญาตสำหรับให้ทำการ ค้าขาย
มอพื้น หรือโคกะอิน ทุกคน ต้อง มีใบอนุญาต ตาม แบบ ก. แด ข. ใน พ้าย
พระราชบัญญัตินี้ เพื่อลง รายการ บอกจำนวน มอพื้น หรือโคกะอิน ที่ นำ
เข้ามา จากต่างประเทศ หรือที่ ซื่อไว้ แต่บอกจำนวน ที่ขาย หรือจำหน่ายไป

มาตรา ๑๒ ภายใน ๘ วันจากวันสิ้นเดือน ทุก ๆ เดือน ผู้ที่ได้รับ
รับหนังสือใบอนุญาต สำหรับให้ทำการ ค้าขาย มอพื้น แดโคกะอิน ต้อง
คัดสำเนา มาบัญชี สำหรับการในเดือน ที่ล่วง มา นั้น โดยต้อง แท้ แดลงชื่อ
ผู้รับหนังสือใบอนุญาต มาเป็น สำคัญยื่น ต่อ อธิบดี กรมศุลกากร เพื่อ
เล่นชั่ง กระทรวง ซึ่ง เป็น เจ้าหน้า

ใน เมืองที่เกิด แต่ใน เมือง อื่น ๆ ที่จะได้ประกาศว่า เป็น ทาง สำหรับ
นำมอพื้น แดโคกะอิน เข้ามาใน พระราชอาณาเขตได้ นั้น ให้ยื่น มาบัญชี
ปรกติเดือน เช่น นั้น ต่อเจ้าพนักงาน ผู้ใหญ่ ผู้รักษา ราชการ ศุลกากร ใน
ท่าเมือง นั้น ๆ

ว่าด้วยการตรวจแลค้น

มาตรา ๑๓ หนังสือใบอนุญาตสำหรับให้ทำการค้าขาย หนังสือใบอนุญาตให้ขน แล ภาณูชีการ รับจ่าย มอฝืน แล โศกะอิน ของ ผู้ที่ ได้รับ หนังสือใบอนุญาต สำหรับให้ทำการค้าขาย มอฝืน แล โศกะอิน นั้น ต้อง ให้เจ้าพนักงาน ที่ กล่าวต่อไปนี้ ตรวจดูได้เสมอ คือ

๑) ในมณฑลกรุงเทพฯ เจ้ากรมแพทย์กรมศุขาภิบาล หรือผู้แทน เจ้ากรมแพทย์ หรือเจ้าพนักงาน คนหนึ่งคนใด ซึ่งเสนาบดีกระทรวงนครบาล ได้ตั้งเป็น การพิเศษให้ มีหน้าที่ สำหรับการ นั้น หรือเจ้าพนักงาน ผู้แยกชาติ หรือ สัรวัด แล นายตรวจคนใด ๆ ในกรมศุคากกร เป็น ผู้ตรวจ

๒) ในมณฑลอื่น ๆ ปลัดมณฑล ผู้ว่าราชการเมือง แพทย์ที่ปลุกษาของ กระทรวงมหาดไทย แลเจ้าพนักงานผู้หนึ่งผู้ใด ซึ่งเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย หรือ ข้าหลวงเทศาภิบาลได้ตั้ง ให้ มีหน้าที่ สำหรับการ นั้น เป็น ผู้ตรวจ

มาตรา ๑๔ บรรดาเจ้าพนักงานที่กล่าวไว้ใน มาตรา ๑๓ มีอำนาจที่จะ ตรวจ สุ่มดู ภาณูชีหรือ หนังสือสำคัญต่าง ๆ แลตรวจค้น ที่ สำนักกัน ของ ผู้ที่ ได้รับ หนังสือใบอนุญาต สำหรับให้ทำการค้าขาย มอฝืน แล โศกะอิน เพื่อให้ทราบ ว่าผู้ นั้น มีจำนวน มอฝืน หรือ โศกะอิน ตรง กับ ที่มีแจ้งไว้ ใน หนังสือใบอนุญาตให้ขน แลใน ภาณูชีหรือไม่

เจ้าพนักงาน ที่ ว่ามา แล้ว นั้น มีอำนาจ ที่จะ ตรวจค้น บ้าน เรือน ด้ฐาน
ที่ต่าง ๆ ไม่ว่าแห่งใด ซึ่ง เปน ที่ ดังได้ ว่า มีมอฝิ่น หรือ โคะอิน ไว้ ผิด
ต่อ พระราชบัญญัติ นี้ แต่ ถ้า ด้ฐาน ที่ นั้น ๆ เปน ของ บุคคล ซึ่ง อยู่ใน
บังคับ ค้าด กงสุต ต่างประเทศ ฉนั้น เจ้าพนักงาน ผู้ ที่จะ ตรวจค้น ต้อง รับ
อนุญาต จาก กงสุต ที่ เกี่ยวของ เสีย ก่อน

ให้เจ้าพนักงาน ที่ ว่ามา นี้ มีอำนาจ จับ แล ยึด ถือเอา มอฝิ่น หรือ
โคคะอิน อย่างใด ๆ ซึ่ง ผู้ ที่เป็น เจ้า ของ แดงตง ต่อ เจ้าพนักงาน ไม่ได้ ว่า
คนใด ของ เหล่า นั้น มาโดยชอบ ด้วย กฎหมาย แล ให้ มีอำนาจ จับ ยึด
ถือเอา เครื่อง ยาต่าง ๆ ที่ ดังได้ ว่า มีมอฝิ่น หรือ โคะอิน เจือปน อยู่ด้วย
แต่สิ่ง ของ ที่ จับ ยึด ไว้ ด้วย ความ ดังได้ เช่น นี้ จะต้อง ส่ง คืน ให้ เจ้า ของ
ภายใน กำหนด สิบวัน เว้น แต่ จะ ปรากฏ ว่า มีมอฝิ่น หรือ โคะอิน อัน ผิด
กฎหมาย เจือปน อยู่ ด้วย

มาตรา ๑๕ อำนาจเจ้าพนักงาน ที่ บรรยาย มา นี้ เมื่อ เปน การ จำ เปน
จะใช้ ถัด เข้า ตรวจ ค้น แล ยึด ก็ ใช้ ได้

มาตรา ๑๖ ถ้า มี ข้อ ทุมเถียง เกิด ขึ้น ด้วย เรื่อง จำนวน ส่วน ของ
มอฝิ่น หรือ โคะอิน ที่ มี อยู่ใน เครื่อง ยา หรือ เครื่อง ผสม อย่าง หนึ่ง อย่าง ใด
ก็ ให้ กรรมการ ผู้ ชำนาญ ใน การ แยก ซาก ซึ่ง เปน ผู้ แทน รัฐบาล นาย หนึ่ง
กับ ผู้ แทน เจ้า ของ ของ เหล่า นั้น นาย หนึ่ง เปน ผู้ ที่ ตัดสิน ข้อ ที่ ทุมเถียง
กัน ให้ เห็น ชัด ถ้า แด กรรมการ ซึ่ง เปน ผู้ ชำนาญ ทั้ง สอง นาย นี้ ไม่ ตกลง

ตง เห็น พอง กัน ก็ ให้กรรมกร เลือกตั้ง คนอื่น อีกนาย หนึ่ง เป็น คน กลาง สำหรับ ชี ชาติ ถ้า แดการ เลือกหา ผู้ ชี ชาติไม่ เป็น อัน ตกลง กัน ได้ ไซ้ ต้อง ให้ กระทบวง นครบาด หรือ กระทบวง มหาดไทย สุด แต่ เรื่อง จะ ตก อยู่ใน น้ำที่ กระทบวง โด เลือกตั้ง ผู้ โด ผู้ หนึ่ง ซึ่ง เป็น ผู้ ชำนาญ ในการ ผด้ม ขา แด วิชา แยก ชาติ อยู่ใน ยุโรป หรือ อเมริกา หรือ ยี่ นุ่น

ว่าด้วย โทษาน โทษ

มาตรา ๑๗ ผู้ โด มี ได้ รับ หนึ่ง ล้อ โใบ อนุญาต สำหรับ ให้ ทำการ คำ ขาย มอ ฟีน แด โคกระอิน ถ้า แด ผู้ นั้น มี มอ ฟีน หรือ โคกระอิน ไว้ เป็น จำนวน ตั้ง แต่ แกรม หนึ่ง ตง มา แต่ ไม่ สามารถ จะ แด ตง หลัก ถาน ให้ เห็น ว่า ได้ มา จาก ผู้ ที่ ได้ รับ หนึ่ง ล้อ โใบ อนุญาต สำหรับ ทำการ คำ ขาย มอ ฟีน แด โคกระอิน ไซ้ ท่าน ว่า ผู้ นั้น มีความ ผิด ต้อง ระวัง โทษาน โทษ เป็น ตาม ฐาน คือ ฐาน หนึ่ง ให้ ปรบิ ไม่ เกิน กว่า ห้า ร้อย บาท ฐาน หนึ่ง ให้ จำคุก ไม่ เกิน ตาม เดือน ฐาน หนึ่ง ให้ ตง โทษ ทั้ง จำ ทั้ง ปรบิ เช่น ว่า มา แด ด้วย กัน

มาตรา ๑๘ ผู้ โด มี ได้ รับ หนึ่ง ล้อ โใบ อนุญาต สำหรับ ให้ ทำการ คำ ขาย มอ ฟีน แด โคกระอิน ถ้า แด ผู้ นั้น นำ เข้า มา หรือ พยายาม ที่ จะ นำ ของ เหล่า นั้น เข้า มา ใน พระราชอาณา เขตร์ ก็ ดี หรือ ขาย มอ ฟีน หรือ โคกระอิน หรือ มี มอ ฟีน หรือ โคกระอิน ไว้ เป็น จำนวน เกิน กว่า แกรม หนึ่ง ก็ ดี ท่าน ว่า ผู้ นั้น มีความ ผิด ต้อง ระวัง โทษาน โทษ เป็น ตาม ฐาน คือ ฐาน หนึ่ง ให้ ปรบิ ไม่ เกิน กว่า ห้า พัน บาท หรือ ตาม เท่า ราคา มอ ฟีน หรือ

โคกระอินที่เสียภาษีแล้ว สถานหนึ่งให้จำคุกไม่เกินกว่า หกเดือน สถานหนึ่งให้ลงโทษทั้งจำทั้งปรับ เช่นว่า มาแล้วด้วยกัน

มาตรา ๑๙ ผู้ใดได้มอพีน หรือโคกระอิน มาไว้จากผู้ที่ไม่ได้รับหนังสือใบอนุญาตสำหรับทำการค้าขายของเหล่านั้น ท่านว่าผู้นั้นมีความผิด ต้อง ระวางโทษานุโทษ เปน ตามสถาน คือ สถานหนึ่งให้ปรับไม่เกินกว่า ห้าร้อย บาท สถานหนึ่งให้จำคุกไม่เกินกว่า สามเดือน สถานหนึ่ง ให้ลงโทษทั้งจำทั้งปรับ เช่นว่า มาแล้วด้วยกัน

มาตรา ๒๐ ผู้ใด เปน ผู้ได้รับ หนังสือใบอนุญาต สำหรับทำการค้าขายมอพีน แลโคกระอิน ถ้าแต่ผู้นั้น นำเข้ามา หรือ พยายามที่จะนำมอพีน หรือโคกระอิน เข้ามาใน พระราชอาณาจักร โดยไม่ได้รับ หนังสือใบอนุญาต ถูก ต้อง ตาม ระเบียบ ท่านว่า ผู้นั้น มีความผิด ต้อง ระวางโทษานุโทษ เปน ตามสถาน คือ สถานหนึ่งให้ปรับไม่เกินกว่า ห้าพันบาท หรือ ตามเท่า ราคา มอพีน หรือโคกระอินที่เสียภาษีแล้ว สถานหนึ่งให้จำคุกไม่เกินกว่า หก เดือน สถานหนึ่งให้ลงโทษทั้งจำทั้งปรับ เช่นว่า มาแล้วด้วยกัน

มาตรา ๒๑ ผู้ใด เปน ผู้ได้รับ หนังสือใบอนุญาต สำหรับให้ทำการค้าขายมอพีน แลโคกระอิน ถ้าแต่ผู้นั้น มีมอพีน หรือโคกระอินไว้เกินกว่า จำนวน ที่มีแจ้ง อยู่ใน ใบอนุญาต ขน แลใน ภาชนะ แม้แต่ เพียง ห้า แกรม

เช่น อย่างน้อยก็ดี ท่านว่าผู้นั้น มีความผิด ต้อง ระวัง โทษานุโทษ เป็น
สามสถาน คือ สถานหนึ่งให้ปรับไม่เกินกว่าห้าร้อยบาท สถานหนึ่ง
ให้จำคุกไม่เกินกว่า สามเดือน สถานหนึ่งให้ลงโทษ ทั้งจำ ทั้งปรับ
เช่น ว่ามาแล้วด้วยกัน

ถ้าแต่ปรากฏว่า มอพิณ หรือ โศกะอิน ที่มีอยู่นั้น เกินกว่าจำนวนที่
มีแจ้งใน หนังสือใบ อนุญาต แต่ใน บัญชี ถึงห้าสิบ แกรม หรือกว่านั้น
ขึ้นไปนั้น ให้ลงโทษ ตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา ๒๐ ที่ว่ามาแล้ว

มาตรา ๒๒ ผู้ใด เป็น ผู้ได้รับ หนังสือใบ อนุญาต สำหรับ ทำ การ ค้า
ขาย มอพิณ แล โศกะอิน ถ้าแต่ผู้นั้น ละเว้นไม่ จด ข้อความ ที่ควร จด
ใน บัญชี หรือ รายงาน ก็ดี หรือ จด ข้อความ ที่จริง ใน บัญชี แล รายงาน
ขึ้น ต่อ เจ้าพนักงาน ก็ดี ท่านว่า ผู้นั้น มีความผิด ต้อง ระวัง โทษ
านุโทษ เป็น สามสถาน คือ สถานหนึ่งให้ปรับไม่เกินกว่าห้าพันบาท
สถานหนึ่งให้จำคุกไม่เกินกว่า หกเดือน สถานหนึ่งให้ลงโทษ ทั้งจำ
ทั้งปรับ เช่น ว่ามาแล้วด้วยกัน

มาตรา ๒๓ ผู้ใด เป็น ผู้ได้รับ หนังสือใบ อนุญาต สำหรับ ให้ ทำ การ
ค้า ขาย มอพิณ แล โศกะอิน ถ้ามิได้ ยื่น บัญชี ประจำ เดือน ตามกำหนด
แต่ เจ้าพนักงาน ได้ ตักเตือน แล้ว ยัง เพิกเฉย อยู่ ไม่ยื่น บัญชี รายงาน นั้น
ท่านว่า มีความผิด ต้อง ระวัง โทษ ปรับไม่เกินกว่า ร้อย บาท

มาตรา ๒๔ ถ้าผู้รับ หนังสือใบ อนุญาต สำหรับ ทำ การ ค้า ขาย มอพิณ

วันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๐ หน้า ๔๗

แต่โคกะอิน คนใด ต้อง คำพิพากษาให้ มีโทษ เพราะ ความผิด อย่าง หนึ่ง
อย่าง ใด ต่อ พระราชบัญญัตินี้ ท่าน ว่าให้เจ้าพนักงาน ผู้ออก หนังสือ
ใบ อนุญาต มี อำนาจ เรียก หนังสือ ใบ อนุญาต คืน จาก ผู้ นั้น ได้

หนึ่ง ถ้า ผู้ รับ หนังสือ ใบ อนุญาต ดำเนิน ให้ ทำการ ค้า ขาย มอพีน แด
โคกะอิน คนใด ไม่ เจตนา ยอมรับ ให้ ถูก ต้อง ก็ ให้ เรียก ใบ อนุญาต คืน จาก
ผู้ นั้น ได้ เหมือน กัน

มาตรา ๒๕ ใน คดี พ้อง ร้อง กัน เรื่อง มอพีน หรือโคกะอิน ที่ ถูก จับ
ตาม พระราชบัญญัตินี้ ให้ เป็น นำ ที่ ของ จำเลย ที่ จะ พิสูจน์ ให้ เห็น จริง
ว่า คน ไม่ มีความผิด

มาตรา ๒๖ บรรดา มอพีน หรือโคกะอิน อย่าง ใด ๆ ถ้า ปรากฏ
ว่า ผู้ อยู่ ใน ที่ ใด เป็น การ ผิด ต่อ พระราชบัญญัตินี้ แล้ว ท่าน ให้ รับ เสีย
ทั้ง สิ้น ไม่ว่า เป็น ของ ๆ ผู้ ใด แต่ ไม่ ให้ ถือ เขา เหตุ ที่ มี คำ พิพากษา
ว่า ผู้ ใด กระทำ ความ ผิด หรือ ไม่ มีความผิด มา เกี่ยว ข้อง ใน การ ที่ จะ
รับ ของ นั้น ๆ

บท บัญญัติ เฉพาะ กาล

มาตรา ๒๗ ตั้ง แต่ วันที่ ได้ ออก ประกาศ ให้ ใช้ พระราชบัญญัตินี้
ผู้ ใด มี มอพีน หรือโคกะอิน หรือ มี ยาน้ำ ยาเม็ตติ หรือ ของ ผสม ชนิด อื่น
ที่ มี มอพีน หรือโคกะอิน เจือ อยู่ ด้วย รวม เป็น จำนวน น้ำหนัก มอพีน
หรือโคกะอิน เกิน กว่า ห้า แกรม ภายใน เดือน หนึ่ง ถ้า ผู้ นั้น อยู่ ใน มณฑล

กรุงเทพ ฯ ให้ทำคำชี้แจงยื่นต่อกระทรวงนครบาล ถ้าอยู่ในมณฑลอื่น ให้ยื่นต่อข้าหลวงเทศาภิบาล ในมณฑลนั้น ว่าตนมีสิ่งของเช่นนั้น อยู่เป็นจำนวนเท่า นั้น แต่คำชี้แจงนี้ให้ส่งทางอธิบดีผู้บัญชาการ สำหรับที่ จะได้นำเดินขอต่อไป

ที่มณฑลภูเก็ต หรือมณฑลอื่น ๆ ซึ่งจะได้ประกาศให้มิทำเรื่อง สำหรับนำมอฝิ่น แดโคเคอินเข้ามาในพระราชอาณาเขตร์ได้นั้น ให้ส่ง คำชี้แจงที่ว่า มาแล้วต่อเจ้าพนักงานผู้ใหญ่ผู้รักษา ราชการ ผู้บัญชาการ ใน ทำเมือง นั้น

ถ้าผู้ที่มีมอฝิ่น หรือโคเคอิน เช่นว่า มาแล้ว มีความประสงค์จะทำการ ค้าขายยา มอฝิ่น หรือโคเคอิน ตามความในพระราชบัญญัตินี้ ก็ให้ยื่น เรื่องราว ขอรบ หนังสือ ใบอนุญาต สำหรับทำการ ค้าขาย มอฝิ่น แดโคเคอิน มาพร้อมกับคำชี้แจง นั้น ด้วย

มาตรา ๒๘ ถ้าเห็นสมควร ออกหนังสือ ใบอนุญาตให้ ตามเรื่องราว ที่ได้ร้อง ขอ มาแล้ว ก็ให้เจ้าพนักงาน ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ ตรวจ สอบ จำนวน มอฝิ่น หรือโคเคอิน ที่แจ้งว่ามีอยู่ นั้น แล้วให้ลง บัญชี ของผู้ที่ได้รับ หนังสือ ใบอนุญาต นั้นไว้ เหมือนหนึ่งว่า เป็น ของได้นำเข้ามาใน พระราชอาณาเขตร์ ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๙ ถ้าบุคคล ซึ่งมีมอฝิ่น หรือโคเคอิน อยู่ไม่ทำเรื่องราว ขอรบ หนังสือ ใบอนุญาต สำหรับทำการ ค้าขาย มอฝิ่น แดโคเคอิน ดังว่า

วันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๔๕๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๐ หน้า ๔๙

มาตรา ๒๗ กัตติ หรือได้ทำเรื่องราวมาขึ้น ขอรับหนังสือใบ
อนุญาตแล้ว แต่เจ้าพนักงาน ดัง ยกเรื่องราวเสียไม่ยอม ออกหนังสือ
ใบอนุญาตให้ กัตติให้นำ มอพื้น หรือโคกระอนที่มีอยู่นั้น ไปมอบไว้
กับกระทรวงนครบาล หรือ ข้าหลวงเทศาภิบาล แต่ให้จำหน่ายได้เฉพาะ
คนผู้ที่มี ใบอนุญาต สำหรับให้ทำการค้าขายสิ่งของเท่านั้น แต่ต้อง
ให้เจ้าพนักงาน ที่รับมอบ สิ่งของนั้น ระบุเห็น แต่สั่งให้ แก่ผู้ซื้อต่อไป

บท บังคับการ

มาตรา ๓๐ ให้เสนาบดีกระทรวง นครบาล เสนาบดี กระทรวง
มหาดไทย แต่เสนาบดี กระทรวง พระคลัง มหาสมบัติ เป็นเจ้าหน้าที่ รักษา
แต่บังคับบัญชา ให้การ เป็นไป ตาม พระราชบัญญัติ นี้ ลง ทุก ประการ

ประกาศมา ณ วันที่ ๑๔ มิถุนายน พระพุทธศักราช ๒๔๕๖

เป็นวันที่ ๙๔๗ ในรัชกาล บัดยบนี้

แบบ ก.

ข้อมูลบัญชีจำนวนเครื่องยาต่าง ๆ ที่ผสมด้วยมอ핀 แต่โคเคออิน ประจำเดือน		รวม		จำนวน	หมาย	
ให้ไว้ใหม่ทุกเดือน		จำนวน	ชั่ง			ชั่ง
ชื่อเครื่องยา	จำนวน	รับในเดือนนี้			ชั่ง	ชั่ง
		รับจาก	ชื่อ	จำนวน		
ชื่อเครื่องยา	จำนวน	ผู้ใด	เครื่องยา	ชั่ง	ชั่ง	ชั่ง
๑	๒	๔	๕	๖	๗	๘
		ถึงชื่อผู้	ที่ได้รับ	ใบอนุ	ญาติ	

เมื่อสิ้นเดือนผู้ใดรับหนังสือใบอนุญาติให้ทำการค้าขายมอ핀แต่โคเคออิน ต้องส่งต้นแบบบัญชีชื่อรับรองว่าถูกต้องไปยังอธิบดีกรมศุลกากร และผู้ได้รับหนังสือใบอนุญาติสำหรับทำการค้าขายมอ핀แต่โคเคออินในมณฑลภูเก็ต แต่มณฑลอื่นซึ่งมีท่าเรือที่ได้ประกาศให้นำมอ핀แต่โคเคออินเข้ามาได้นั้น ให้ส่งต้นแบบบัญชีทางเจ้าพนักงานผู้ใหญ่ผู้รักษาการศุลกากรในตำบลนั้น

แบบ ข.

บัญชีรายวันจำนวนเครื่องยาที่ผสมด้วย มอฬน หรือ โคนะอิน ซึ่งได้จำหน่ายไปแล้ว

วันที่	ชื่อเครื่องยา	จำนวน	ชื่อผู้ซื้อ	คำบดที่อยู่ ของผู้ซื้อ	คำนำส่ง หมายเลขที่	หมายเหตุ
๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
				ตั้งชื่อผู้ รับใบอนุญาต		

เมื่อสิ้นเดือนผู้ที่ได้รับหนังสือใบอนุญาตสำหรับทำการค้าขายมอฬน แด โคนะอิน ตั้งส่งสำเนา
บัญชีนี้ถึงชื่อรับรองว่าถูกต้องไปยังอธิบดีกรมศุลกากร แต่ผู้ที่ได้รับหนังสือใบอนุญาตสำหรับ
ทำการค้าขายมอฬน แด โคนะอินใหม่บนตลาดอีก แต่มณฑลอื่นที่มีท่าเรือซึ่งได้ประกาศให้นำมอฬน
แด โคนะอินเข้ามาได้นั้น ให้ส่งสำเนาบัญชีทางเจ้าพนักงานผู้ใหญ่ผู้รักษาการศุลกากรในตำบลนั้น

แบบ ค.

ตามความในมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติ มอฟิน แด โคกระอิน
พ.ศ. ๒๔๕๖ นั้น ของผสมอันได้ระบุชื่อไว้ข้างท้ายนี้ อันเป็น
ของเจ้ารองไต่จาด ทะเบียฟ มีกรรมสิทธิ์ตามกฎหมาย แดเป็นของที่
เจ้าของยัง หวง วิธี่ผสมไว้ ให้นับว่าต้อง ด้วยความยกเว้น จาก พระ
ราชบัญญัตินี้ คือ

บาราล์ เวดคัม แอนท์ โกล์ วอยล์ แคมบลอยค์

ฮอลด์ โคคา ไวน์

วิโบรนา

มาริอานี่ ไวน์

แดตปีล์ ตาร์มีเนติฟ